

21. 5. 2003

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Totožnost obviněného a totožnost skutku při aplikaci principu *ne bis in idem*

V soudní praxi vyvstala otázka, kdy je a kdy není rozhodnutí v právní moci, dojde-li k záměně v osobě obviněného. Přitom může dojít k případu, kdy se za obviněného vydává jiná osoba anebo kdy se obviněný vydává za jinou osobu. Předpokladem právní moci je vyhlášení a doručení rozhodnutí. Ten, komu je oznámeno rozhodnutí, musí být fyzicky identický s osobou, o které se jako o obviněném v rozhodnutí rozhoduje. Jedině tak je totiž splněna podmínka právní moci rozhodnutí, která vyžaduje, aby bylo oznámeno skutečnému obviněnému (tj. osobě, která je fyzicky totožná s tím, proti komu se trestní řízení vede a o jehož právech a povinnostech se v rozhodnutí rozhoduje).

Totožnost obviněného

Totožnost obviněného je dalším předpokladem aplikace principu *ne bis in idem*. Totožnost obviněného je jedním z faktorů, který určuje totožnost skutku, je jeho součástí. Skutek je mimo jiné určován i osobou pachatele.

Stíhání nového obviněného pro skutek, pro který byl již někdo jiný stíhán, je přípustné. Před novelou Trestního řádu (TŘ) provedenou zákonem č. [292/1993](#) Sb., tedy do 1.1.1994, bylo možné stíhat obviněného pro skutek, pro který bylo skončeno trestní stíhání tzv. jen ve věci. Od zmíněné novely je zahájení trestního stíhání posunuto do doby, kdy je určité osobě sděleno obvinění.

V soudní praxi vyvstala otázka, kdy je a kdy není rozhodnutí v právní moci, dojde-li k záměně v osobě obviněného. Přitom může dojít k případu, kdy se za obviněného vydává jiná osoba anebo kdy se obviněný vydává za jinou osobu. Předpokladem právní moci je vyhlášení a doručení rozhodnutí. Ten, komu je oznámeno rozhodnutí, musí být fyzicky identický s osobou, o které se jako o obviněném v rozhodnutí rozhoduje. Jedině tak je totiž splněna podmínka právní moci rozhodnutí, která vyžaduje, aby bylo oznámeno skutečnému obviněnému (tj. osobě, která je fyzicky totožná s tím, proti komu se trestní řízení vede a o jehož právech a povinnostech se v rozhodnutí rozhoduje). Pokud se jiná osoba vydává za obviněného nebo z jakéhokoli jiného důvodu není rozhodnutí oznámeno skutečnému obviněnému, ale jiné osobě, nemůže mít oznámení rozhodnutí jiné osobě žádné účinky, od kterých by se odvozovala právní moc rozhodnutí. Rozhodnutí proto nenabývá právní moci, protože její podmínkou je oznámení skutečnému obviněnému. Pokud se obviněný vydává za jinou osobu, nemá to pro právní moc rozhodnutí žádný význam, protože rozhodnutí bylo oznámeno skutečnému obviněnému jako osobě, o které bylo tímto rozhodnutím rozhodnuto. Proto nabude právní moci.[\[1\]](#)

Totožnost skutku

Zákaz nového stíhání obviněného pro týž skutek předpokládá vymezení totožnosti skutku. Totožnosti skutku se zabývá nauka nejen v souvislosti s účinky právní moci, ale zejména v souvislosti s obžalovací zásadou.

Obžalovací zásada

Podle obžalovací zásady může státní zástupce podat obžalobu jen pro skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání (§§ 160 odst. 1, 5 a 176 odst. 2 TŘ), a soud může rozhodnout jen o skutku, který je vymezen v žalobním návrhu (§ 220 odst. 1 TŘ). Ustanovení § 220 TŘ tedy upravuje podklad pro rozhodnutí soudu v hlavním líčení, kterým je žalobní návrh (a v něm vylíčený skutek) a skutečnosti zjištěné po provedeném dokazování v hlavním líčení. V něm mohou skutkové okolnosti projednávané věci doznat změn, ale ne takových, aby skutek nezůstal totožný se žalovaným skutkem. Soud je povinen o žalobním návrhu rozhodnout a vyčerpat ho v celé šíři; rozhodne vždy o skutku celém, není možné skutek dělit a rozhodnout jen o jeho části. O jednom skutku může soud rozhodnout jen jedním způsobem (např. odsoudit nebo zprostit, zastavit trestní stíhání apod.). Je-li předmětem žalobního návrhu více samostatných skutků, lze o každém z nich rozhodnout různým způsobem.

Soud je vázán vymezením skutku v žalobním návrhu, není však podle § 220 odst. 3 TŘ vázán zde stanovenou právní kvalifikací jako určitého trestného činu. V rozporu s obžalovací zásadou tedy odchýlné právní posouzení skutku není. Lze tedy skutek posoudit jako jiný trestný čin, lze použít jinou trestní sazbu, lze skutek posoudit v jednočinném souběhu jako další trestný čin, či vypustit oproti žalobnímu návrhu některou právní kvalifikaci skutku.

Pojem skutek

K vymezení totožnosti skutku je nutno nejprve vymežit pojem skutek. Trestní řád pojem skutek používá, ale blíže ho nedefinuje. Vymezení pojmu skutek ponechává zákon teorii a praxi trestního práva hmotného a procesního. Nelze dát obecně platnou směrnicí, co tvoří skutek v konkrétní projednávané věci a kdy je totožnost skutku zachována. Je nutné zkoumat tuto otázku vždy podle individuálních okolností každého případu zvlášť. V obecné rovině se skutkem rozumí určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která může vykazovat znaky jednoho trestného činu, dvou i více trestných činů nebo také nemusí vykazovat znaky žádného trestného činu. Jako skutek je taková událost vymezena v příslušném aktu orgánu činného v trestním řízení (v usnesení o zahájení trestního stíhání, v záznamu o sdělení podezření, v obžalobě, v návrhu na potrestání, v rozsudku, v usnesení o zastavení trestního stíhání atd.). Skutkem je souhrn popsaných skutkových okolností, nikoli jejich právní posouzení.

Definici pojmu skutku a vymezení totožnosti skutku se věnuje ve svých monografiích „Právní moc a vykonatelnost rozhodnutí v trestních věcech“ a „Obžalovací zásada v československém socialistickém trestním řízení“ A. Růžek. Koncepce týkající se totožnosti skutku vyjádřená v těchto pracích ovlivnila následující teorii a praxi, které z ní při řešení dané problematiky vychází. Odkazují na tyto práce, dále jen opakují principy, které v těchto pracích Růžek vytýčil.

Skutek je určité jednání jako projev vůle ve vnějším světě, jako k cíli zaměřený pohyb nebo zdržení se pohybu. Pro určení, které projevy vůle navenek tvoří jedno jednání, je důležité určit cíl.

Takovýmto cílem je následek, tedy porušení nebo ohrožení individuálního objektu trestného činu. Následek, jako znak některé skutkové podstaty trestného činu, umožňuje dělit projevy vůle určitého člověka na různá jednání, na různé skutky. Za jeden skutek se v nauce i praxi považují všechny ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou příčinou následku významného z hlediska trestního práva, pokud jsou zahrnuty zaviněním. V době jednání musí pachatel jednat zaviněně, tedy v té formě zavinění, která je relevantní pro příslušnou skutkovou podstatu.

Jedním skutkem jsou všechny ty projevy vůle pachatele navenek, které jednajícím učinil proto, aby nastal následek závažný pro trestní právo, který přímo chtěl vyvolat. Pokud jednajícím jednal za cílem nezávažným z hlediska trestního práva, ale představoval si následek závažný z hlediska trestního práva alespoň jako možný, pak budou tvořit jedno jednání všechny ty úkony pro závažný následek kauzální, o nichž měl za to, že tento následek mohou způsobit, bez zřetele na to, zda je s tím pro případ, že jej způsobí, srozuměn, či zda bez přiměřených důvodů spoléhal, že jej nezpůsobí. Jestliže si jednajícím následek závažný z hlediska trestního práva vůbec nepředstavil, pak tvoří jedno jednání ty projevy vůle navenek, u nichž mohl jednajícím podle svých poměrů a okolností předpokládat, že povedou k závažnému následku.[2]

Jedno jednání může mít víc následků závažných z hlediska trestního práva, počet následků ale neurčuje počet skutků. Následek pomáhá určit různé skutky téhož pachatele. Počet skutků může být maximálně tak velký jako počet zjištěných následků závažných z hlediska trestního práva. Určitý souhrn projevů vůle navenek může způsobit jeden či více následků relevantních z hlediska trestního práva. V obou případech se jedná o jeden skutek, tedy jak v případě, kdy jedno jednání má jeden následek závažný z hlediska trestního práva, tak v případě, kdy jedno jednání má více takových relevantních následků, a tedy naplňuje skutkové podstaty více trestných činů. Výše uvedené závěry platí jak pro úmyslné trestné činy, tak pro nedbalostní. U nedbalostních trestných činů půjde o jeden skutek i při několika následcích způsobených postupně, pokud jsou důsledkem téže základní situace, v níž spočívá nedbalost,[3] (např. při jízdě autem bude poraněno několik lidí postupně a nedbalost tu spočívá v opilosti, kterou si pachatel přivodil před jízdou). Růžek považuje takovou základní situaci za stav způsobený jednáním obviněného, který po svém způsobení vyvolává následky závažné z hlediska trestního práva postupně sám sebou, kdykoli dojde k uplatnění tohoto stavu. U kulpózních trestných činů budou jedním skutkem i ty případy, kdy každý z více následků bude vyvolán jen z části tímž souhrnem projevů vůle navenek, když z části byl vyvolán odlišným jednáním.

Jak již bylo výše řečeno, tím, co spojuje určité projevy vůle navenek určitého člověka v jeden skutek, je následek závažný z hlediska trestního práva, tedy ohrožení nebo porušení konkrétního individuálního objektu trestného činu. Podstata skutku dlí v jednání a v následku, který byl jednáním způsoben. V jednání proto, protože trestným činem je jen jednání. Následek je kritériem pro dělení projevů vůle navenek téže osoby v různé skutky. Jeden skutek tvoří ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou příčinou nastalého následku. Jde tedy o příčinný vztah mezi jednáním a následkem, který se dále koriguje zaviněním. Pachateli může být přičítáno jen to, co zavinil.

Vývojová stadia uskutečňování trestného činu, tedy příprava, pokus a dokonání trestného činu, se pokládají za jeden skutek. Pokus trestného činu přímo směřuje k způsobení následku trestného činu, avšak způsobuje pouze ohrožení konkrétního objektu trestného činu. Podobné platí i u přípravě k trestnému činu. V těchto případech tedy směřování přípravného jednání a pokusu k následku dokonání trestného činu spojují uvedená jednání v jeden skutek s dokonáním trestným činem.[4]

Pokud je spáchání jednoho trestného činu prostředkem ke spáchání druhého trestného činu a první jednání je alespoň součástí jednání, které je provádění jednání popsáno ve skutkové podstatě druhého trestného činu, jde o jeden skutek. V ostatních případech jde o skutky dva.[5]

Právní akty soudu a státního zástupce vesměs nemají na pojetí či určení skutku vliv. Nespojují

samostatné skutky v jeden ani nerozdělují jeden skutek na víc skutků. Jestliže orgán činný v trestním řízení v nějakém svém aktu rozloží jeden skutek na několik, nestává se tím takový jeden skutek několika skutky. Výjimku tvoří sdělení obvinění u pokračování v trestném činu, u trestných činů trvajících a hromadných. Sdělení obvinění je mezníkem, který u jmenovaných trestných činů ukončuje skutek, pokud obviněný pokračuje po sdělení obvinění v takovém trestném jednání, rozbíhá se jeho jednání do dalšího skutku, který může být opět ukončen dalším sdělením obvinění vztahujícím se k tomuto jednání. U pokračování v trestném činu pak platí odchylka od režimu trvajících a hromadných deliktů.

Pojem totožnosti skutku

Pojem totožnosti skutku je vykládán zejména v souvislosti s obžalovací zásadou; znamená odpověď na otázku, zda skutkový děj vyličený v žalobním návrhu má být naprosto shodný se skutkovým dějem vyličeným v rozhodnutí o žalobním návrhu. Jak již bylo výše zmíněno, problematika je širší. V našem případě uplatnění principu *ne bis in idem* jde o to, jaký je vzájemný vztah dvou popisů skutku v různých aktech orgánů činných v trestním řízení ve dvou nebo více trestních řízeních, zda skutek popsany v dřívějším rozhodnutí o skončení trestního stíhání, které zakládá překážku věci rozhodnuté, je tentýž jako skutek popsany v dalším rozhodnutí v rámci druhého nepřipustného trestního stíhání.

Teorie a praxe se shodují na takovém výkladu příslušných ustanovení trestního řádu, že skutkový děj vymezený v jenom aktu orgánu činného v trestním řízení může doznat v dalším řízení o něm změnu, a přesto bude totožnost skutku zachována, a to za splnění určitých podmínek. Skutek tedy bude totožný tehdy, pokud bude zachována podstata skutku.

Podstata skutku spočívá v jednání a v následku. Totožnost skutku je zachována, bude-li zachována alespoň buď totožnost jednání nebo totožnost následku. Totožnost skutku nemění okolnosti, které pouze individualizují skutek, zejména pokud jde o čas a místo spáchání trestného činu, formu zavinění, rozsah následku, způsob provedení, pohnutku. Také zůstává totožnost skutku zachována, pokud dojde pouze k upřesnění jednání obviněného.

Jak již bylo výše řečeno, k totožnosti postačí zachování jen totožnosti jednání při změně následku a obráceně, při zachování následku lze připustit změnu jednání. Dalším případem zachování totožnosti skutku bude, jestliže je vedeno druhé nepřipustné trestní stíhání, kdy oproti původnímu pravomocnému rozhodnutí ve věci došlo k takovým změnám jak v jednání, tak i v následku, avšak i po těchto změnách jsou alespoň zčásti totožné s jednáním a následkem uvedeným v tomto dřívějším pravomocném rozhodnutí ve věci. Tak se některé údaje mohou zpřesnit, některé skutečnosti mohou odpadnout, mohou také další okolnosti přistoupit. Např. byl někdo odsouzen za krádež věci a poté je další trestní stíhání vedeno, protože se zjistilo, že tak učinil s použitím násilí proti osobě.^[6] Tato částečná shoda tvrzeného jednání a následku stačí k udržení totožnosti skutku, událost nelze štěpit na dva skutky. Je tedy třeba alespoň částečné totožnosti jednání nebo částečné totožnosti následku.

Totožnost skutku je zachována, zjistí-li se, že obviněný se spáchaného skutku dopustil za okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby. V tomto případě zůstává následek částečně totožný, proto je totožnost skutku zachována.

Pokud dojde ke změně co se týče formy účasti obviněného na činu, např. je obviněný odsouzen za návod či pomoc a nové trestní stíhání se vede pro pachatelství trestného činu, pak udržuje totožnost

skutku následek dokonání trestného činu a nové trestní stíhání je nutno zastavit.

U některých jiných forem trestné součinnosti, u samostatných trestných činů podněcování, schvalování trestného činu, nadřívání, nepřekážení trestného činu a neoznámení trestného činu, totožnost skutku udržuje ta skutečnost, že tyto trestné činy mají společný objekt, jímž je potlačování zločinnosti[7] a vedle toho je jejich dalším objektem objekt trestného činu, vůči kterému jsou v poměru trestné součinnosti. Tyto trestné činy tedy míří také k tomu následku toho trestného činu, ke kterému bylo podněcováno, nadříváno, který byl schvalován, nepřekážen nebo neoznámen. Kritérium stanovené pro totožnost skutku, totožnost následku dokonání trestného činu, je dodrženo i zde. Jestliže byl tedy někdo kupř. odsouzen pro nepřekážení vraždy, pak ho nelze znovu trestně stíhat, protože se mezitím zjistilo, že byl spolupachatelem té vraždy.[8]

Totožnost skutku je zachována u přípravných jednání, u pokusu a u dokonání trestného činu ve vztazích k sobě navzájem.[9] Vznikají situace, kdy je odsouzeno přípravné jednání k trestnému činu a poté je vedeno nové trestní stíhání, protože se zjistilo, že došlo k pokusu či dokonání připravovaného trestného činu. Přípravné jednání tvoří spolu s pokusem a dokonáním trestným činem jeden skutek. Totožnost skutku je zachována, pokud jednání vylíčené v původním pravomocném rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení a jednání stíhané v novém trestním řízení je alespoň částečně totožné, a to zde je. Jednání je zaměřeno proti témuž objektu, míří k způsobení téhož následku. Je tedy zachována i totožnost následku. Přípravné jednání, pokus a dokonání trestný čin se posuzují po skutkové stránce jako jeden celek, mají totožný skutkový základ. Ustanovení o přípravném jednání a o pokusu jsou k dokonání trestnému činu v poměru subsidiarity. Odsouzení obžalovaného pro dokonání trestný čin vylučuje jeho postih pro přípravné jednání a pro pokus o něj. Při přípravě, pokusu i dokonání trestném činu jde o útok na tytéž společenské vztahy. Proto rozhodnutí o přípravném jednání vylučuje nové stíhání pro dokonání tohoto připravovaného trestného činu, protože by bylo stíháno znovu totéž.[10] Růžek v díle „Obžalovací zásada“ pak uvádí další příklad, na němž demonstruje totožnost skutku u přípravných jednání ve vztahu k dokonáním trestným činům. Tak jednání, které je svou povahou jednáním přípravným, by bylo stíháno jako dokonání trestný čin, a po pravomocném skončení by se teprve zjistilo, že šlo o přípravné jednání k jinému trestnému činu. Např. byl někdo stíhán pro nedovolené ozbrojování, protože přechovával zbraň hromadně účinnou a v této době se ještě nevědělo, že si zbraň opatřil k provedení záškodnictví; po pravomocném skončení této věci by se pak zjistilo, že šlo o přípravné jednání k záškodnictví. Dodatečně tedy byla zjištěna pravá pohnutka přechovávání. Podle Růžka již nelze odsoudit obviněného pro toto přípravné jednání, tedy pro záškodnictví, protože by se rozhodovalo o totožném skutku, neboť jednání je stejné a k původnímu rozsouzenému následku přistoupil následek další způsobený tímž jednáním (k porušení vztahů týkajících se bezpečnosti života, zdraví a majetku přistoupilo ohrožení zájmu na ochraně ústavního zřízení nebo obranyschopnosti republiky). Třetím uváděným příkladem je případ, kdy v prvním trestním řízení byl odsouzen dokonání trestný čin, který byl ve skutečnosti přípravným jednáním k jinému trestnému činu, který byl obviněným již dokonán; např. byl obviněný odsouzen pro krádež hořlaviny a nové trestní stíhání bylo vedeno, protože se zjistilo, že se pomocí této hořlaviny dopustil obecného ohrožení a k tomu účelu hořlavinu odcizil. Podle Růžka je toto druhé trestní stíhání třeba zastavit, protože se týká totožného skutku. Nejlepším řešením by samozřejmě bylo zrušit původní rozhodnutí v mimořádném opravném řízení a posoudit jednání obviněného komplexně.[11] S tímto řešením tohoto posledního případu nesouhlasím. Uvedu jiný (podle mě výraznější) příklad; obviněný byl odsouzen pro krádež zbraně, což však ve skutečnosti bylo přípravou k vraždě, kterou také spáchal. Rozsudek o krádeži by pak bránil potrestání za vraždu. Příprava jako první trestněprávně relevantní stadium na cestě od pojetí úmyslu spáchat trestný čin ke spáchání trestného činu je trestná pouze u zvlášť závažných úmyslných trestných činů (§ 41 odst. 2 TZ). Přípravou k trestnému činu je obecně úmyslné vytváření podmínek pro spáchání trestného činu, např. opatřování nebo přizpůsobování prostředků nebo nástrojů k jeho spáchání. Jde o jednání, která zásadně nejsou uvedena ve znacích trestných činů ve zvláštní části trestního zákona a která

nesměřují ještě bezprostředně k dokonání trestného činu.[12] Trestají se tedy aktivity pachatele, které ještě zásadně nenaplní skutkové podstaty trestných činů (opatřování prostředků, sročení). Co ale když se toto opatřování prostředků děje páčáním trestného činu? Zdá se mi absurdní, aby odsouzení za krádež vyloučilo trest za vraždu. Opatřování si prostředků ke spáchání trestného činu spácháním jiného trestného činu, když rozhodnutí o tomto jiném trestném činu vyloučí rozhodnutí o připravovaném trestném činu, je už podle mého názoru příliš vzdálené hlediskům spravedlnosti. Na první pohled jde o výhodné řešení pro pachatele, protože je chybou orgánů činných v trestním řízení, že v původním řízení nezjistili, že krádež byla přípravou ke spáchání vraždy a neodsoudily ho také pro vraždu. Ale nelze se dovolávat jen chyb na straně orgánů činných v trestním řízení, že nezjistily úplně skutkový stav. Podle mého názoru je třeba přehodnotit přípravu k trestnému činu jako součást jednoho skutku s dokonáním trestným činem, pokud tato příprava spočívá v páčání trestných činů. Jednáním u krádeže zbraně je, že se pachatel zmocní cizí zbraně a odejme ji tak z faktické moci jiného a sobě umožní dispozici s ní. Následkem pak způsobení škody na cizím majetku.[13] Jednáním u vraždy je usmrcení jiného, následkem smrt člověka.[14] Jednání a následek u krádeže a u vraždy jsou naprosto odlišné. Dějí se také v jiném čase a na jiném místě. Plánovat vraždu lze léta, krádež zbraně a provedená vražda mohou být od sebe dost časově i místně vzdálené. Podle mého názoru jde tedy o dva skutky, které mohou být žalovány zvlášť. Udržet totožnost jen na základě toho, že se považují za jeden skutek, nebo na pohnutce pachatele, není podle mého názoru v tomto případě namístě. Myslím si tedy, že jde o skutky dva, proto po odsouzení za krádež zbraně, která bylo myšlena jako opatření si prostředku k vraždě, je možné odsouzeného potrestat za spáchanou vraždu bez zrušení rozsudku ohledně krádeže zbraně.

Pokud se po právní moci rozhodnutí o skončení trestního stíhání, které zakládá překážku věci rozhodnuté, zjistí takové změny ohledně rozsouzeného skutkového děje, které však jsou v rámci totožnosti původního skutku, a není tedy možné vést druhé trestní stíhání, tak pak lze jedinečně v řízení o mimořádném opravném prostředku toto pravomocné rozhodnutí o skutku zrušit a teprve tehdy lze vést trestní stíhání obohacené o nově zjištěné skutečnosti.

Mgr. Hedvika Slavíková

[1] P. Hrachovec: Identita obviněného a právní moc rozhodnutí v trestním řízení, Právní rozhledy č. 4/2000, str. 166 a násl., jde o rozhodnutí NS ČR sp. zn. 7 Tz 40/2001, T 126.

[2] A. Růžek: První moc a vykonatelnost rozhodnutí v trestních věcech, ČSAV, Praha 1958, str. 93-94

[3] A. Růžek: Obžalovací zásada v československém socialistickém trestním řízení, ČSAV, Praha 1964, str. 124-125

[4] A. Růžek: Obžalovací zásada v československém socialistickém trestním řízení, ČSAV, Praha 1964, str. 136-138

[5] A. Růžek: Obžalovací zásada v československém socialistickém trestním řízení, ČSAV, Praha 1964, str. 138

[6] A. Růžek: Obžalovací zásada v československém socialistickém trestním řízení, ČSAV, Praha 1964, str. 158

[7] O. Novotný a kol.: Trestní právo hmotné II. Zvláštní část, 3. vydání, Codex Praha 1997, str. 180

[8] A. Růžek: Obžalovací zásada v československém socialistickém trestním řízení, ČSAV, Praha 1964, str. 155

[9] A. Růžek: Obžalovací zásada v československém socialistickém trestním řízení, ČSAV, Praha 1964, str. 160-163

[10] A. Růžek: Obžalovací zásada v československém socialistickém trestním řízení, ČSAV, Praha 1964, str. 161

[11] A. Růžek: Obžalovací zásada v československém socialistickém trestním řízení, ČSAV, Praha 1964, str. 160-163

[12] O. Novotný a kol.: Trestní právo hmotné I. Obecná část, 3. vydání, Codex Praha 1997, str. 153 a násl.

[13] O. Novotný a kol.: Trestní právo hmotné II. Zvláštní část, 3. vydání, Codex Praha 1997, str. 57

[14] O. Novotný a kol.: Trestní právo hmotné II. Zvláštní část, 3. vydání, Codex Praha 1997, str. 19-23

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Správné určení počátku běhu lhůty pro podání stížnosti proti usnesení soudu, kterým se nařizuje výkon trestu odnětí svobody](#)
- [Rozšiřování státní moci při implementaci acquis EU: český fenomén gold-platingu na příkladu konfiskační směrnice](#)
- [Změna způsobu určování výše peněžité pomoci obětem: Řešení všech dosavadních problémů?](#)
- [Uplatnění adhezního nároku v trestním řízení a správním řízení](#)
- [Novela § 196 trestního zákoníku: racionální korekce, nebo oslabení ochrany dítěte?](#)
- [Vybrané aspekty trestného činu podvodu podle § 209 TrZ ve světle judikatury](#)
- [Zásadní novinky v oblasti trestní odpovědnosti právnických osob v roce 2026](#)
- [Kauza Skender Bojku: Putativní nutná obrana optikou ÚS](#)
- [Novela zákona o trestní odpovědnosti právnických osob](#)
- [Nový zákon o zbraních a střelivu](#)
- [Dětský certifikát](#)